

כל המשפחה מחוברת סביב הזרף של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת בהעלותך תשפ"ג / גליון מס' 55

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

מחפש שיעור או חברותא מתאימה?
מעוניין להתחבר לקהילה בסביבה שלך?
לברור רכז 'חלקי בקהילתי' באזורך:
☎ 052-7600080

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף ט"ז.

"בא ראשו ורובו במים שאובים טמא"

ההלכה הבאה מוזכרת השבוע בגמרא, אדם טהור הטובל במים שאובים - מים שאינם של מקוה - טמא. ולמה? בזמנים עברו היו לפעמים מי המקוה באושים, אנשים היו רוחצים אחר כך במים נקים שאובים - הפסולים לטבילה. עד שהיו שסברו שעיקר הטבילה במים הנקים וטבלו רק במים השאובים, לפיכך גזרו חכמים שהטובל במים שאובים צריך שוב לטבול, הוא טמא.

לא פעם זה קורה, אדם מתבלבל בין העיקר לבין המסביב, כך למשל נמצא מי שהשקיע בחג האחרון בעוגות גבינה ופרחים ושכח להשקיע בעיקר, קבלת עול לימוד התורה.

"ברשותי זוג תפילין שהניח אותן סבי" סח צבי לרבו "הוא היה מגדולי הרבנים לפני השואה ובעצם ימי האימה הניח אותם בחשאי, תפילין יקרות אלו מתכוון אני להעביר לבני לרגל הבר מצווה"; "הרעיון אמנם נשמע יפה" השיב הרב "אבל לא נראה לי כדאי, איני מאמין שתפילין בני מאה שעברו עליהם תהפוכות שואה, שתהיינה מהודרות יותר מתפילין בני זמנינו מהודרות ויפות, ואילו תפילין הסטוריות אלו כדאי להניחם כתוספת בזמנים מיוחדים". הבהיר הרב לצבי מה העיקר ומה הטפל.

איך זה קשור אלינו?

הליכות החיים מורכבים מעיקר וטפל, אנו נוהרים להבחין ביניהם, ומעדיפים את המצוה מול המנהג, את הזהירות ככבוד האחר מול התעקשות על עקרונות כאלו ואחרים.

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף י"ג.

"עבדא בהפקירא ניחא ליה"

בגמרא השבוע אנו מוצאים את דעת רבי מאיר הסובר ששחרורו של עבד לא נחשב לו כזכות, העבד מעדיף להשאר בעבדותו, כיון ש"בהפקרא ניחא ליה", חיי החרות מחייבים אותו לאצילות, לעדינות, ואילו הוא מעדיף להמשיך לחיות חיי הוללות ללא כל עכבות מוסריות ומכובדות המתחייבות מהיותו בן חורין.

העולם שסביבנו טוענים שהם חפשיים, הם עושים ככל העולה על רוחם, האמת העצובה היא שהם עבדים, משועבדים לחלוטין לתאוות ולדחפים, רק אדם השולט על יצריו ורצונותיו, שאינו מתנהג בצורה מופקרת, שכופף את עצמו למכובדות ולמוסריות הוא זכאי לתואר "בן חורין", משוחרר מיצר הרע, מהנטיית הטבעיות.

אב ובנו טיילו ביער עבות, לפתע נעלם הילד "איפה אתה" קרא האב, והבן עונה לעומתו "אבא, תפסתי דב..."; "דב?" נזעק האב "עזוב אותו מיד" הוא מצווה; "אבל אבא, הדב אינו מאפשר לי לעזוב אותו" עונה הילד לאב המבועת...

כך הוא מי שחפשי ללכת אחר יצריו, אך אינו חפשי לעזוב אותו...

איך זה קשור אלינו?

עבדים היינו, עתה אנו בני חורין, חפשיים מיצר הרע, חפשיים ממלאך המוות, איננו כפופים בשום אופן לדחפים ולעצלות, בני חורין אנחנו לעשות את שאנו באמת רוצים.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף י"ב.

"כל כבודה בת מלך פנימה"

השבוע הגמרא דנה האם בעל רשאי לומר לאשתו שתעבוד ותתפרנס מהכנסותיה, או שאין לו את הזכות לדרוש ממנה שתצא לחוצות להתפרנס מאחר שבפסוק נאמר "כל כבודה בת מלך פנימה".

לא מובן. המדובר כאן בגברת מן השורה, לא בבת מלך, רש"י, הפרשן הגדול מפרש לנו "כל ישראל בני מלכים הם", וכל אחד מהם זכאי ליחס שכזה וחייב בהתנהגות שכזו.

יהודי, כל יהודי, נדרש להתנהג כבן מלך, ולמה? כי הוא בן מלך! ככל הליכותיו והנהגותיו הוא מחוייב לגינוני המלכות, תחושותיו גם הם צריכים להיות כאלו.

באחת מטיסותיו של הרב עזריאל טאובר חנה המטוס בחניית ביניים באפריקה, הוא ירד למקום זר בה לא ראה שום פנים מוכרות, לפתע הבחין באישיות דתית כלשהי, כומר או גורו, שצועד לקראתו, הוא ניגש ושאלו: "אתה יהודי?"; "אכן" ענה הרב בחשש, הוא התרגש "מעודי לא ראיתי יהודי, בן לעם שבחר בו האלוקים, הגד לי" המשיך "בן לעם הנבחר, מהם תחושותיו, מהם הרגשותיו, במה הוא מהרהר למשל בשעה שהוא אוכל, ודאי שאלו מחשבות מרוממות" לא עניתי - סיפר הרב טאובר - היתה זו שיחת המוסר הנוקבת ביותר שקיבלתי אי פעם.

איך זה קשור אלינו?

אנו בני מלכים, בהליכתנו, בהופעתנו, בהתנהגותנו, ובמחשבותנו, זוהי חובתנו, וזכותנו, אשרינו!!!